

tors Insolvent's. Paa den anden Side kan det ikke opstilles som en Betingelse for Assurancens Gyldighed, at Vedkommende skal have Panteret eller anden tinglig Ret i Skibet. Derimod maa Bægten lægges paa, om den for Søfare udsatte Genstand efter de i Samhandelen herstende Lustueller udelukkende eller nærmest er bestemt til at dække Fordringen. Dette vil saaledes være Tilfældet med Hensyn til Fordringer for Udrustning og Forsyning, der er leveret Skibet. Iblandt Forsikringsgenstandene er ogsaa nævnt den af Forsikreren overtagne Risiko, der af ham kan genforsikres (reassureres). Man har iøvrigt ikke i Forslaget givet særegne Regler for denne Art Forsikring, der efter den indgribende Rolle den i den nyere Tid har spillet paa Forsikringsomraadet, vistnok vil udkræve Lovbestemmelser i forstellig Retning. Da Udviklingen imidlertid endnu er i fuld Gang turde det være for tidligt for Lovgivningen at gribe ind. Man vilde udsætte sig for at komme til at hemme den naturlige Udvikling.

Naar der tales om, at Genstandene „skulle være udsatte for Fare paa Søen“, er det naturligvis ikke Meningen hermed, at Skibet skal være paa Rejse. Assurandøren kan overtage Risikoen, medens Skibet ligger i Havn, eller endog medens det er ophalet paa Land f. Eks. for at repareres. Derimod ligger Forsikring af Skib, som er under Bygning, udenfor Reglerne om Søassurance.

Det følger af Reglen i § 230, at den, der skal kunne forsikre imod Fare paa Søen, maa have en saadan retlig Interesse, som Paragrafen nævner som Genstand for Forsikring. Forsikringen er derfor ugyldig, naar Genstanden paa den Tid, Risikoen begynder, er gaaet tilgrunde eller lykkelig fremkommet; en anden Sag er det, hvis Forsikringen er tegnet saaledes, at Forsikreren overtager Risikoen fra et tidligere Tidspunkt, jfr. Konv. 1850 § 147. — En Kontrakt, ved hvilken en Person tilsiger en anden en Præstation for det Tilfælde, at en Sulykke indtræder, falder ogsaa udenfor de givne Reglers Omraade og er ugyldig som Forsikring. Om en saadan Kontrakt kan opretholdes fra et andet Synspunkt, nemlig som Bæddemaal, beror paa Lovgivningens Stilling til denne Art Hazardkontrakter. Herester vilde man vel ikke efter danst Ret kunne fratænde en saadan Kontrakt Gyldighed, og man har ikke fundet Anledning til i Lovoven at opstille et Forbud mod den omhandlede Art af Bæddemaal, der vel ikke forfølge noget fornødt økonomisk Bæmål, og kunne give Anledning til afstillelige Misligheder, men næppe ere for-

kasteligere end mange andre Bæddekontrakter, hvis Gyldighed maa anerkendes.

§ 231 udtaler, at den, der tager en Forsikring, ikke behøver selv at være den, der har den retlige Interesse, samt at det enten ved Forsikringens Tegning kan opgives, om den er taget for egen eller en andens Regning, eller lades uafgjort, for hvis Regning Forsikringen tages. Det sidste fordres af Forsikringsretningen, da det ofte ikke ved Tegningen kan afgøres, hvem der i Afslutningens Øjeblik er den Interesserede. Den i 2det Mbr. givne Regel, at Forsikringstageren, naar han tager Forsikring for en andens Regning uden Ordre, skal opgive saadant, og at Forsikringen i modsat Fald er ugyldig, tilsigter at udelukke svigefulde Dobbeltassurancer, jfr. ogsaa Princippet i § 243 samt § 242 sidste Punktum.

Uagtet B. 4—6—1 udtrykkelig paabyder Udstedelse af skriftlig Forsikringskontrakt (Police), er dette forlængst opgivet i Praksis, og i Stedet for udfærdiges nu kun Police, naar Forsikringstageren forlanger en saadan. Overensstemmende med denne Praksis er den i § 232 givne Regel.

Naar det i § 233 udtales, at en Genstands virkelige Værdi er dens Forsikringsværdi, er det herved som almindeligt Princip udtalt, at Forsikringen skal dække det virkelige Tab, hele dette Tab, men heller ikke mere. Enhver Interesse kan forsikres fuldt ud, men Forsikring kan heller ikke tegnes for mere end Interessen udgør.

Med Hensyn til den første Del af denne Sætning bemærkes, at den samme Grund, der har medført, at visse Genstande i flere Lovgivelser ere blevne undtagne fra Forsikring, nemlig Frygten for Assuranceinstituttets Misbrug, ogsaa har fremkaldt Bestemmelser, gaaende ud paa, at en Genstand, hvis Forsikring vel overhovedet har været tilladt, dog ikke har maattet forsikres fuldt ud, jfr. D. L. 4—6—5, der forlanger, at den Forsikrede skal beholde en Tiendedel af det forsikrede Skib eller Gods paa sin egen Risiko efter dets satte Takst og Værdi. Og saa disse Bestemmelser maa imidlertid betragtes som forældede. Den anden Del af Sætningen følger umiddelbart af den i § 230 udtalte Hovedregel. Bestemmelsen om, at den Forsikrede ikke skal beriges, men kun bættes for sit virkelige Tab, bør dog lige saalidt her, som hvor Talen er om andre Arter af Forsikring, gennemføres paa rigoristisk og smaalig Maade. Det er saaledes en almindelig gældende Regel, at et Skib i Tilfælde af Totalforlis erstattes med dets Værdi, da Faren begynder, uden at der tages Hensyn til det Skib, Skibet senere ifølge